

13. Корчан Н. О. Попередження психосоматичних розладів під час адаптації студентів першокурсників до навчання у вищих медичних закладах / Н.О.Корчан // Матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Методика навчання природничих дисциплін у середній та вищій школі» (XXVII Каришинські читання), м. Полтава, 28–29 травня 2020 р. / за заг. ред. проф. М. В. Гриньової. – Полтава : Астроя, 2020. – С. 224–227.
14. Корчан Н.О. Особистісний підхід до здобувачів освіти під час навчально-виховного процесу. / Н.О. Корчан, І.В. Звягольська//Біологічні, медичні та науково-педагогічні аспекти здоров'я людини: матеріали міжнар. наук.-практ. конф./за заг. ред. проф. С.В. Пилипенка.–Полтава: Астроя, 2020.–С. 103–106.

СОЦІОКУЛЬТУРНА ДІЯЛЬНІСТЬ В МУЗЕЙНИХ ПРОСТОРАХ ПОЛТАВЩИНИ

*Андрух Л.О.
Полтава, Україна*

Науковий керівник: *Ткаченко Андрій Володимирович* – доктор педагогічних наук, професор кафедри педагогічної майстерності та менеджменту імені А. І. Зязюна Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка

Музеї – важлива частина життя суспільства. Вони створені для збереження культурно-історичних і природничо-наукових цінностей, накопичення та поширення знань через вивчення унікальних пам'яток матеріальної культури. В наш час музеї потрібні в першу чергу молоді, бо дуже важливо знати історію рідного місця та культурну спадщину наших предків. З давніх часів звичаї та традиції займали одне з вагомих місць в житті. Тут ми згадуємо фольклор, обряди, які об'єднують нас в один народ. Буття від наших предків і до сучасності вже неможливо уявити без обрядів, які охопили все наше життя. В наш час деяких традицій вже немає, вони відійшли, або трансформувались та стали більш сучасними. Але без них навіть в сьогодні дуже важко усвідомити повноцінне співіснування народу [1].

Традиції та звичаї становлять основну частину соціокультурної діяльності закладу музею. Слід зазначити і те, що останнім часом музейна діяльність еволюціонувала, змінившись від простого нагромадження користувачів до соціокультурної діяльності з користувачем. З уявленням про музеї ми можемо дійти висновку, що музей є соціальним інститутом, який виконує соціокультурні функції. Якщо спробувати прослідкувати процес становлення соціального інституту музею, то можна виділити деякі його етапи:

По-перше, виникнення потреби у зберіганні досягнень людства в різних галузях.

По-друге, існування спільної мети в тому чи іншому суспільстві. Тобто, виникнення музеїв відбувається тоді, коли співпадають цілі суспільства і окремих спільнот (колекціонерів, патріотів, які намагаються зберегти культурно-історичну спадщину тощо) і окремих особистостей.

По-третє, поява цінностей і правил поведінки. З появою музею формується нове ціннісне відношення до минулого, яке зосереджується в предметах.

По-четверте, цінності і музейні правила поведінки закріплюються в моралі і праві.

Потреба у музейній діяльності займає значне місце в загальній структурі потреб людини. Чисельні археологічні знахідки свідчать про те, що з розвитком людства, все більше зберігались предмети – носії соціальної пам'яті: від амулетів, які передавались із покоління в покоління, до більш складних культових предметів, які, поряд з релігійним змістом, мали і певну естетичну цінність. Тобто, виникнення і розвиток музеїв пов'язане з діяльністю людей і визначено їх природними потребами [1].

В музеї як соціальному інституті є чіткий розподіл праці, який здійснюється за декількома напрямками: науково-дослідницьким, експозиційним, реставраційним, фондовим, маркетинговим тощо. Крім того, будь-який соціальний інститут має певні культурні символи.

Наприклад, в інституті держави – герб, прапор. В музеї культурні символи розрізняються у відповідності з їх типами і видами.

Отже, музей як соціальний інститут – це установа, яка координує і організує діяльність людей по збереженню минулого, передачі знань про нього.

Наприклад, функція охоронна притаманна будь-якому власнику, функція науково-дослідницька створилась в результаті потреби в систематизації чисельних експонатів, які поступали до Європи як результат різних мандрівок, експедицій. Тобто, музей, як соціальна система, має відповідну морфологію, функцію, динаміку [2].

Для всебічного дослідження ролі музею як соціальної структури важливим є застосування історико-ситуаційного і історико-ретроспективного підходів.

Зміни в цьому напрямку дали можливість покращити стереотипне уявлення про музей, як перш за все споруду з експонатами, і перетворили музей в культурний центр для суспільства. В свою чергу стрімкий прогрес у розвитку установи призвів до нових форм роботи закладу.

В наш час дещо змінилися потреби користувача музею. Аудиторії вже не цікаво просто погуляти музеєм, подивитись експонати, дізнатись інформацію, вона хоче відчувати її. З цього і виходить, що музей починає впроваджувати нову форму роботи, він дає змогу користувачам дізнатися про історичні пам'ятки не тільки з слів екскурсовода, а ще й на власні очі подивитись деякі традиційні елементи наших предків, які демонструються через театралізоване дійство. Таким чином, відвідувач вже не просто слухає та розглядає музейні експонати, а сам долучається до дійства, після чого отримує купу спогадів та краще засвоює інформацію. З цього випливає те, що соціокультурна діяльність стала позитивним фактором, що вплинув на розвиток музейної справи [3].

В наш час працівники музею дещо відійшли від звичних, застарілих форм роботи та виконують наступні: інформаційну, просвітницьку, художню, культурно-дозвіллеву. Кожна з них в свою чергу націлена на результативну роботу закладу [1].

Працівники музею розробляють проекти та заходи, що в себе включають весь спектр народних звичаїв та традицій.

Широкої популярності набрали етнографічні театралізовані заходи, саме через таку форму роботи, доволі легко домогтись очікуваних результатів, а саме попиту на продукт. Продукт – послуга яку надає заклад з в процесі культурної діяльності на основі експонатів, що несуть за собою певну інформацію та служать для задоволення громадянами своїх творчих, духовних, дозвіллевих потреб. Ціль даних заходів полягає у популяризації народних звичаїв українського народу.

Список використаних джерел:

1. Музеї – духовні острови Полтавщини: інформаційно-бібліографічний посібник / уклад. Т. М. Базир; обласна бібліотека для юнацтва імені Олеса Гончара. Полтава, 2019. Вип 1. 32 с.
2. Самородов В. М., Кигим С. Л. Постаті природознавства та музейництва Полтавщини (XIX–XX ст.) / За наук. ред. В. М. Самородова. Полтава: Дивосвіт, 2016. 144 с.
3. Кочубей Н. В. Соціокультурна діяльність: посібник. Суми: Університетська книга, 2015. 122 с.

ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ STEM-ОСВІТИ НА ЗАНЯТТЯХ ХІМІЇ

*Андрушкевич В.О.
Полтава, Україна*

Мотивація до навчання – одна із головних умов реалізації навчально – виховного процесу. Вона не тільки сприяє розвитку інтелекту, але є рушійною силою удосконалення особистості в цілому. Формування мотивації у студентів до навчально – пізнавальної діяльності є однією з головних проблем сучасного навчання. Її актуальність обумовлена оновленням змісту навчання, постановою завдань формування у студентів прийомів самостійного набуття знань, пізнавальних інтересів, життєвих компетенцій, активної життєвої позиції. Соціальний заказ суспільства вимагає від закладів освіти підвищення якості навчання та виховання, розвиток та формування конкурентно спроможного випускника, запобігання формалізму в оцінці результатів труда студентів та викладачів. [2].

Для реалізації поставлених завдань без STEM-освіти не обійтись. Використання STEM-елементів допоможе розв'язати проблему браку мотивації студентів. Звісно, перша складова мотивації – це інтерес самих студентів. І це не про розваги й спрощення, а про те, щоб показати, що світ у всіх його проявах єдиний і може бути пізнаним. Складно, але цікаво. Елементи STEM-освіти на заняттях хімії включають:

1. Інтегроване навчання, де STEM-освіта поєднує у собі проектний та міждисциплінарний підхід. В основі лежить інтеграція природничих наук та технічної творчості. Практично у будь-яку тему з хімії можна інтегрувати відомості з біології, фізики, геології, математичні розрахунки, моделювання реальне та віртуальне.

2. Застосування отриманих знань у реальному житті. Часто студенти